

БИБЛЕЙСКИ УРОЦИ

НАР. БИБЛИОТЕКА-ШУМЕН
ДЕПОЗИТНИ
1942 г. № 4632

ОТЪ 4 ЮЛИЙ ДО 26 СЕПТЕМВРИЙ 1942 ГОД

НАР. БИБЛИОТЕКА-ШУМЕН
Вх. №
Получен на г.

Пров. 1957 г.

56095

ПОСЛАНИЕТО НА ЯКОВА

Б 4641
1942
кн. 3

КНИГОИЗДАТЕЛСТВО „НОВЪ ЖИВОТЪ“ СОФИЯ,
УЛ. СОЛУНЪ № 10

Посланието на Якова

Въведение

Въ Новия заветъ се случва нѣколко лица да носятъ едно и сѣщо име. Достовѣрнитѣ древни и модерни изследователи на Библията предполагатъ Яковото послание да е било писано отъ брата на нашия Господъ, или отъ Якова, по-малкия, сина на Алфея. Болшинството се спиратъ на Якова, брата на нашия Господъ, който се нарича и Яковъ, праведниягъ, и който, около 49 год. сл Хр., председателствуваще съвета въ Йерусалимъ (Деян. 15:13); и изглежда, като че той е, който видѣ Исуса малко преди възнесението Му. (1 Кор. 15:7).

Относно времето, въ което е било писано посланието, сѣщеествува различие въ мненията; обаче, всички сж съгласни съ това, че то е било писано въ Йерусалимъ, и че е първото новозаветно послание, макаръ точната дата да не е известна.

Отъ писмото явствува, че Яковъ обсъжда въ него духовното растене на обърналитѣ се къмъ християнството юдеи и се опитва да подобри тѣхното становище, по отношение християнския животъ и християнскитѣ принципи.

Голѣма частъ отъ това, което е писано на първата църква, се отнася сѣщо така и до Божията църква днесъ. Църквата и днесъ се нуждае отъ сжщитѣ мѣдри съвети, отъ сжщитѣ увещания и търпеливо постоянствуване въ Божия законъ на правдата, както и отъ сжщитѣ предупреждения противъ самодоволството и свѣтовността. Ако ученикътъ се задѣлбочава въ Библията за повече свѣтлина върху сжщитѣ предмети, които се разглеждатъ въ това послание, и сравнява стихъ съ стихъ, той ще извлѣче голѣма полза.

I урокъ — 4 юлий, 1942 г.

Залѣзъ слънце 20.08 ч. сл. обѣдъ

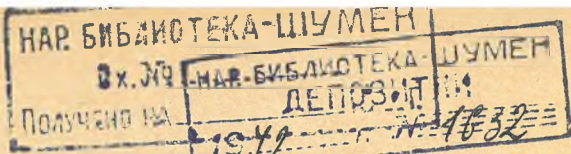
Изпитанието източникъ на мъдрость

Текстъ на урока: Яковъ 1:1—8.

Златеъ стихъ: Яковъ 1:2, 3.

Изпитанието произвежда търпение

1. Какъ се представя Яковъ? Къмъ кои се обръща той въ своето послание? Яковъ 1:1.

Яковъ не си придава никаква титла. Той не казва, че е братъ на Господа и апостолъ или епископъ въ Йерусалимъ, а се представя просто като единъ „рабъ на Бога“ — титла, която надвишава всички други по слава.

Той пише до дванадесеттѣ племена, които сж разпрѣснати на всѣкъжде — до всички християни. (Гал. 3:29; Римл. 2:28, 29).

Неговото увещание за вѣрностъ, твърдостъ, послушание, търпение и посвещение Богу, е отъ особена важностъ за ония, които ще минатъ презъ борбата на последнитѣ дни.

2. До кое време достигатъ наставленията въ това послание? Яковъ 5:3, 7—9.

Тѣй като наставленията и увещанията въ това послание се отнасятъ особено до ония братя, които ще очакватъ търпеливо издването на Господа, то включва, безсѣмнено, всички християни отъ дванадесеттѣ племена, които сж разпрѣснати навсѣкъжде. Сжщия изразъ срѣщаме и въ Откр. 7:1—8, кждето, при последното запечатване се запечатватъ по 12,000 отъ всѣко едно отъ 12-тѣ племена на Израиля.

3. При какви опитности братята трѣбва да се радватъ? Яковъ 1:2.

Думата „изкушения“ означава скръбъ, преследване, или изпитание и въ този смисълъ е преведена тукъ. — Д-ръ Адамъ Кларкъ.

Когато ни нападнатъ изкушения, не трѣбва да ги считаме непременно като наказание, проклятие, или нещастие, сполетѣло ни по причина на нашата грѣховностъ. Божиятъ народъ е билъ подлаганъ на изпитания презъ всички вѣкове, и мнозина сж изгубили дори и живота си.

4. Какъ може скръбта да се окаже за благословение? Стихъ 3.

„Чрезъ борба, духовниятъ животъ се заякчава. Добре издържани изпитания произвеждатъ твърдостъ на характера и ценни духовни добродетели. Съвършениятъ плодъ на вѣрата, крѣгостта и любовта, узрѣва често най-добре при бури и мракъ.“ — „Хр. приichi“, стр. 57.

5. До кога трѣбва да се упражнява търпение? Какъвъ ще бжде резултатътъ за вѣрующитѣ? Стихъ 4.

Християнинътъ, който поддържа връзка съ Христа, расте въ благодать и познание, докато стигне до съвършенство, безъ никакъвъ недостатъкъ. Пазель описва църквата, която се състои отъ такива християни, като „църква славна, безъ да има петно или бръчка

или друго нѣщо такова". (Ефес. 5:17). Такова съвършенство се развива само чрезъ изпитания и скърби.

Търсене мъдрость

6. Какво насърчение се дава на такива, на които липсва мъдрость? Какво обещание се дава на такива, които търсятъ мъдрость? Стихъ 5.

7. Кое нѣщо Йеремя посочва като източникъ на всѣка мъдрость? Йер. 8:9. (Сравни съ Яковъ 3:17).

Опасно е да се следва свѣтския разумъ и свѣтската философия. Нашата безопасность се състои въ това, да приемаме Божието Слово за наша мъдрость. „Ако Светото Писание не трѣбво да остане за насъ тъмно, та да не можемъ да разберемъ и най-проститѣ истини, ний трѣбва да имаме простотата и вѣрата на детето, трѣбва да бждемъ готови да се учимъ и да просимъ помощта на Светия Духъ. Чувството за Божията сила и мъдрость, и за нашата немошь да разберемъ Неговото величие, трѣбва да ни изпълва съ смирение; съ сжщото страхопочитание и благоговение, съ които ние бихме се явили предъ лицето Му, ние трѣбва да отваряме и Неговото Слово. Когато се доближимъ до Библията, ние трѣбва да признаемъ нейната власть и авторитетъ надъ насъ, сърдцата и умътъ ни трѣбва да се преклонятъ предъ Вѣчния“. — „Пътятъ къмъ Христа“, стр. 139.

8. Какво казва Павелъ за мъдростта на този свѣтъ и за мъдростта, която иде отъ горе? 1 Кор. 1:20—27.

9. Какъ трѣбва да изпросваме тази небесна мъдрость? Яковъ 1:6, първата часть.

10. На какво е уподобенъ съмняващиятъ се? Стихъ 6, последната часть.

Нищо друго не е тъй подходящъ символъ на непостоянство, както буйнитѣ и постоянно мѣняващи се морски вълни, които постоянно се карагъ и блъскатъ отъ вѣтроветѣ. (Сравни съ Исая 57:20, 21). Господъ ни съветва да се основемъ върху неподвижната скала на вѣрата. Той ни увещава, да просимъ и да получаваме, да търсимъ и да намираме. Когато чадата Му се обърнатъ къмъ Него за мъдрость, Той не ще ги укори заради тѣхното невежество, а отъ съкровищницата на Своята пълнота ще задоволи всички тѣхни нужди.

Важността на вѣрата

11. Споредъ Исуса, какво е нужно, за да се отговаря на нашитѣ молитви? Мат. 21:22; Марко 11:22—24.

„Всичко, каквото поискате въ молитва, вѣрвайте, че ще го получите, и ще ви се сбъдне.“ (Марко 11:24). Това обещание, обаче, предполага едно условие: ние трѣбва да се молимъ споредъ Божията воля. А Божията воля е, да ни очисти отъ грѣховетѣ, да ни направи Свои чада и да ни подготви за светъ животъ. А щомъ е тъй, ние можемъ да просимъ тия благословения, за да ги достигнемъ, и можемъ да благодаримъ Богу, че сме ги достигнали.

„Ако и да не получимъ веднага това, за което молимъ, нека пакъ вѣрваме, че Богъ ни чува и ще се вслуша въ молбитѣ ни. Често пжти, ние сме тъй заблудени и тъй кжсогледни, че се молимъ за нѣща, които нѣма да ни донесатъ никакво благо. Но нашиятъ небесенъ Отецъ се вслушва съ любовъ въ нашитѣ молби и ни дава тъкмо това, което е само за наше добро, това, което ние отъ все сърдце бихме пожелали, ако, освѣтлени отъ Светия Духъ, бихме могли да познаемъ истинското положение на нѣщата. Ако, и видимо, нашитѣ молитви не намиратъ отзвукъ, все пакъ ние трѣбва да държимъ на обещанието. Ще дойде време, когато нашитѣ молитви ще бждатъ чути и ние ще получимъ ония благословения, които ни сж най-нуждни. Но голѣма дързостъ би било да разчитаме, че нашитѣ молитви ще бждатъ така послушани и по този начинъ задоволени, както намъ би било най-угодно. Богъ е достатъчно мждъръ да не погрѣши; Той е тъй добъръ, че нѣма да отнеме на откровениѣ души това, което би било за тѣхно добро.“ — „Пжтътъ къмъ Христа“, стр. 68, 121.

12. Какво може съмняващиятъ се да очаква отъ Бога? Яковъ 1:7.

„Но Неговото обещание се отнася за такива, които сж готови да следватъ Господа навсѣкжде. Богъ не принуждава волята на никого. Той не може да ржководи такива, които сж твърде горди да се поучатъ отъ Него, и които настояватъ да вѣрватъ по своя си пжтъ. За човѣкъ, който е двоеуменъ. — този, който се опитва да следва своята воля, докато претендира, че изпълнява Божията воля, се казва: „Такъвъ човѣкъ да не мисли, че ще приеме нѣщо отъ Господа.“ — „Патриарси и пророци“, нѣмска, стр. 385.

13. Какъ е нареченъ двоеумниятъ човѣкъ? Какво е неговото състояние? Ст. 8. (Менге: „Човѣкъ съ раздѣлено сърдце“).

14. Какво въздействие оказва непостоянството върху характера? II Петрово 2:14.

Често, непостоянството или нерешителността водят към явно нарушение на нѣкоя заповѣдъ, тъй като за нерешителния е трудно да решава между доброто и злото. Неговата нерешителност го прави твърде податливъ на изкушението. Докато слабостъ и нерешителностъ съставляватъ часть отъ неговия характеръ, нарушението на Божиитѣ заповѣди ще следва като естественъ резултатъ.

15. Какво е възможно за този, който действително вѣрва Бога? Марко 9:23.

„Вѣрата ни свързва съ небето и ни дава сила да се боримъ съ силитѣ на тъмнината. Въ Христа Богъ ни е далъ възможность да подтискаме всѣка лоша характерна черта и да устояваме противъ всѣко изкушение, колкото силно и да е. Но мнозина чувствуватъ, че имъ липсва вѣра и затова стоятъ далечъ отъ Христа. Такива души, като чувствуватъ своето безпомощно състояние, трѣбва да се предадатъ на благодатта на своя съчувствителенъ Спасителъ. Тѣ не трѣбва да гледатъ на себе си, но на Христа. Той, Който лѣкуваше болни и изпѣждаше бѣсове, когато бѣ тукъ на земята, все още е сѣщиятъ мощенъ Избавителъ. Затова, дръжте здраво на Неговото обещание: „Който дойде при мене, никакъ не ще го отблъсна.“ Когато отивате при Него вѣрвайте, че ще ви приеме, понеже така е обещалъ. Никога не ще загинете, ако направитѣ това — никога.“ — „По стѣпнитѣ на великия лѣкаръ“, стр. 68.

2 урокъ — 11 юлий 1942 г.

Залѣзъ слънце 20.04 ч. сл. обѣдъ

Човѣшката слабостъ; източникътъ на изкушенията

Текстъ на урока: Яковъ 1:9—18.

Златенъ стихъ: Яковъ 1:12.

„Като цвѣтъ на трева“

1. Съ какво може да се хвали братъ, който е отъ по-долно състояние? Яковъ 1:9.

2. Съ какво може да се хвали богатиятъ? Защо? Ст. 10.

Човѣцитѣ се дѣлятъ на класи, но въ Христа всички сме едно. Християнството довежда хората на едно и сѣщо стѣпало. Истин-

ската стойност се състои въ моралната стойност. Господь отдава голѣмо значение на характера. Христосъ не умрѣ само за способнитѣ и богатитѣ, а за всички. На всички се предлага еднакво случая да се спасятъ. Беднитѣ, необразованитѣ, подтиснатитѣ, макаръ въ очитѣ на хората да изглеждатъ като „по-долни“, все пакъ, предъ Бога могатъ да сж по-ценни и отъ Офирско злато. Много богати въ този свѣтъ, не се стремятъ къмъ благородни цели, а сж алчни и себелюбиви. Явно е, че такива трѣбва да се покаятъ, иначе ще се превърнатъ въ сухъ клонъ. Човѣкъ, когато се обърне и потърси Господа въ пълно смирение, съ право може да се хвали, защото сърдцето му се е смирило.

3. Съ каква картина се подчертава опасността на богатитѣ? Стихъ 11.

4. Кое е характерно у такива, които обичатъ богатствата? Еклисиастъ 5:10.

Човѣци, които живѣятъ, за да трупатъ богатства, никога не се задоволяватъ съ това, което сж събрали. Тѣ винаги сж алчни за още малко и никога не сж доволни отъ това, което иматъ. Но количеството на богатствата не е мѣрката, съ която се мѣри стойността на човѣка. Човѣкъ, който особено обича свѣтскитѣ богатства и какъвто и да е видъ притежания, е изложенъ на опасността да загуби душата си.

5. За каква похвална цель трѣбва да се употребяватъ богатствата? Лука 18:22—25; 1 Тим. 6:17, 18.

„Човѣкъ, който обича собственото си азъ, е нарушителъ на закона. Това Исусъ искаше да изясни на младия мжжъ, и той го изпита по начинъ, който откри себелюбие, което се бѣ загнѣздило въ сърдцето на момъка. Той засѣгна болното мѣсто въ неговия характеръ... Както къмъ бедни, така и къмъ богати сж отправени думитѣ: „Не сте свои си, защото съ скъпа цена сте купени“. Ако човѣцитѣ сж увѣрени въ това, тѣ ще считатъ богатствата си като едно повѣрено тѣмъ благо, което трѣбва да употребятъ за спасение на изгубени души и за облекчаване нуждитъ на страдащи и бедни“. — „Христови притчи“, стр. 397—399.

Източникъ на изкушения

6. Надъ кого се изказва едно блаженство? Какво се обещава на човѣкъ, който претърпѣва изкушения? Як. 1:12.

Преди да получат вѣнца, победителитѣ трѣбва да бждат изпитани. Въ изпита, житото се отдѣля отъ плѣвата. Всѣки живогѣ трѣбва да мине презъ борби. Огньотѣ, чукътѣ и пилата придаватъ на метала форма. Така и характерътѣ се оформява чрезъ изпитания. Който понесе търпеливо процеса на изпитанието, въ края ще получи и вѣнца.

7. Какво не трѣбва да казваме, когато биваме изкушавани? Защо? Стихъ 13.

„Сатана се стреми да ни въведе въ изкушение, за да се прояви предъ човѣци и ангели злото на нашия характерѣ, та да има право да ни изисква като своя собственостъ. Въ символичното пророчество на Захария, Сатаната стои отдѣсно на ангела Господенъ и обвинява Исуса, първосвещеника, който е облѣченъ съ нечисти дрехи; той се противопоставя на дѣлото, което ангелътѣ иска да извърши на Исуса, Йоседековия синѣ. Врагътѣ ни вѣвлича въ грѣхъ и после ни обвинява предъ цѣлата вселена като недостойни за Божията любовъ. Това показва становището, което Сатана заема спрямо всѣка душа, която Христосъ привлича къмъ Себе Си. . .

„Поради любовта Си къмъ насъ, Богъ желае да развие въ насъ скжпитѣ дарби на Светия Духъ. Той допуска да се сблъскваме съ препятствия, да понасяме преследвания и трудности, за да станатъ тѣ за насъ не проклетие, а голѣмо благословение. Всѣко устояване предъ изкушението, всѣко смѣло преодоляване трудноститѣ, ни доставя нова опитностъ и способствува за развитието на нашия характеръ. Душата, която, съ Божията сила, устоява срещу изкушението открива предъ земни и чебесни жители това, което Божияга милостъ е способна да направи“. — Планината на блаженствата“ стр. 88.

8. Кжде лежи коренътѣ на всѣко изкушение? Стихъ 14.

„Всѣки, който се завлича и поддава на своитѣ страсти, ще бжде изкушаванъ. Като следва своитѣ наклонности, той често се отклонява отъ пътя на добродетелта и истинската доброта. Когато младежта притежава мораленъ грѣбнакъ, и най-силнитѣ изкушения напраздно биха се опитвали да я приближатъ. Сатана може само да изкушава, но отъ васъ зависи да се поддадете на изкушението. За грѣха нѣма никакво извинение.“ — „Свидетелства“, томъ 4, стр. 623.

9. Каква е естествената последица на страстятѣ? Стихъ 15, първата частъ.

„Изкушенията отъ вънъ намиратъ отзвукъ въ сърдцето, и нозетѣ пристжпватъ неусѣтно къмъ грѣха“ — „Съвети къмъ учители“, стр. 425.

10. Кое е неизбежното последствие като се подхранва грѣха или като се престѣпва Божия законъ? стихъ 15, посл. часть.

11. Коя е заплата на грѣха? Римл. 6:23; Откр. 20:14.

Заплата на грѣха не е вѣченъ животъ въ мѣки, а смъртъ, втората смъртъ въ огъня, който е приготвенъ за дявола и неговитѣ ангели. Всички, чиито грѣхове не сж омилъ въ кръвта на Исуса, ще участвуватъ въ втората смъртъ. При първото възкресение праведнитѣ биватъ взети на небето, но тѣ ще слѣзатъ заедно съ Спасителя пакъ на тази земя, когато новиятъ Йерусалимъ слѣзе отъ Бога изъ небето. Тѣ сж получили вѣченъ животъ, неправеднитѣ, обаче, получаватъ обратното — вѣчна смъртъ.

Словото на истината

12. Какво любвеобилно предупреждение се отправя къмъ братята? Яковъ 1:16.

13. Защо се заблуждаватъ човѣцитѣ? Мат. 22:29.

Заблудението е мракъ. Истината е видѣлина. Непознаването на Свещенитѣ Писания и спасителната Божия сила, води къмъ заблуждение и тъмнина. Само истината може да спасява. Христосъ казва: „Азъ съмъ пѣтътъ, истината и животътъ; никой не отива при Отца, освенъ чрезъ мене“. Иоанъ 14:6.

14. Отъ кого идватъ всички добрини и съвършени дарове? Какъ е описанъ Божиятъ неизмѣнчивъ характеръ? Яковъ 1:17.

Презъ всички времена и вѣкове, Богъ си е оставалъ винаги сжщия. „Защото азъ съмъ Господъ и не се измѣнямъ“. Въ характера и намѣренията Му нѣма никакво измѣнение. Това, което Той е билъ въ далечното минало това ще бжде и въ бждещето. Човѣшкитѣ работи и дѣла се измѣнятъ, народи преминаватъ, но Господъ е сжщия. И днесъ ние имаме сжщия любвеобиленъ и съчувствителенъ Спасителъ, както когато бѣ на земята. Евр. 1:10 — 12; 13:8.

15. Чрезъ какво биваме родени отъ Бога? За каква цель? Стихъ 18.

Богъ ни е направилъ. Той ни е създалъ. Сжщата дума срѣщаме и въ 15 стихъ, кждето се казва: „страстьта ражда грѣхъ; а грѣхътъ ражда смъртъ“. Така и „Словото на истината“ ражда живи християни,

мжже и жени, които живѣятъ въ Христа. Когато при възкресението се чуе Божиятъ гласъ, мъртвитѣ ще излѣзатъ отъ гробоветѣ си. „Словото на истината“ е живо, животодаино, то е гласътъ на Създателя и Изкупителя на човѣчеството.

3 урокъ — 18 юлий, 1942 г.

Залѣзъ слънце 20 ч. сл. обѣдъ

Всаденото слово; истинска религия

Текстъ на урока: Яковъ 1: 19—27.

Златенъ стихъ: Яковъ 1: 27.

Всаденото слово

1. Какво наставление ни се дава относно послушанието? Говоренето? Гнѣвното? Яковъ 1: 19.

Действително, благословенъ е човѣкътъ, който е бързъ да слуша, а бавенъ да говори и да се гнѣви, безразлично какви изкушения го нападатъ. Мждрецътъ казва: „Въ многословието неизбѣженъ е грѣхътъ“. Притчи 10: 19. „Който пази устата си, упазва душата си“. Притчи 13: 3. Често пжти имаме основание да скърбимъ задето сме отворили устата си, но много рѣдко е трѣбвало да съжеляваме, задето сме премълчали. Отъ голѣма полза е за всѣки човѣкъ да е добъръ слушателъ. „Не прибързвай съ устата си и сърдцето ти да не бърза да произнася дума предъ Бога“. Екл. 5: 1. Човѣкъ трѣбва да отбѣгва грѣха съ думи и дѣла. Ние трѣбва да помнимъ и това, че макаръ неизговорената дума да не е чута отъ човѣци, все пакъ Богъ познава мислитѣ ни, и грѣхътъ предъ Бога може да лежи задъ затворени уста, затворени очи и неподвижни ржце. Ако искаме да сме свободни отъ изкушения, Божиятъ Духъ трѣбва да обитава въ насъ и да ни владѣе напълно.

2. Какво подобно увещание ни дава и апостолъ Павелъ? Ефес. 5: 3, 4; Кол. 3: 8.

„Сърдцето се промѣня отъ това, къмъ което се приближава; умътъ — отъ това, върху което мисли. На Божиитѣ чада не подобава да говорятъ неприлични думи. Оставете нечистотата да стои тамъ, кждето е. Не е необходимо да оцапваме съ нея дрехитѣ,

които Христосъ е избѣлилъ. Отхвърлете всѣко глупаво говорене, неприлични шеги и срамотни намеци, които не подобаватъ на светии. Тѣ не сж прилично облѣкло за християнитѣ. Има друго нѣщо, много по-прилично, къмъ което тѣ трѣбва да се стремятъ — благодаренето. Не роптайте. Гледайте свѣтлата страна. По този начинъ вие ще представяте правилна религията на вашия Учителъ. — „Мисли върху посланието къмъ Ефесянитѣ“, стр. 88.

3. Защо трѣбва християнинътъ да е бавенъ на гнѣвене? Яковъ 1:20.

4. Какво трѣбва да отхвърли той? Стихъ 21, 1-ва часть.

5. Какво трѣбва да приема той? Какво може да направи Божието Слово? Стихъ 21, последната часть.

Божие Слово, всадено въ сърдцето, ни прави нови създания въ Христа Исуса. „И тѣй, като се възродихте не отъ тленно семе, а отъ нетленно, чрезъ Божието Слово, което живѣе и трае довѣка“. 1 Петр. 1:23.

Изпълнители на Словото

6. Какво е нужно да се направи отъ наша страна, за да бждемъ благословени чрезъ Божието Слово? Стихъ 22.

„Лесно е човѣкъ да бжде носенъ отъ течението и заедно съ болшинството да вика „Осанна“; но истинското християнство се изпитва въ тишината на всѣкидневния животъ, когато нѣма никакво вълнение или оживление. Тогава именно сърдцето ти може да изстине, ревността ти да те напусне и религиознитѣ ти обязанности да ти се видятъ безвкусни. . .

„Мнозина ще бждатъ измамани въ своята религиозна опитность, понеже се ръководятъ отъ своитѣ чувства. Пробниятъ камѣкъ е този: „Какво вършишъ за Христа? Каква жертва Му принасяшъ? Какви победи спечелвашъ? Побеждаване на себелюбия характеръ, устояване срещу изкушения, изпълняване на християнския дългъ, потушаване страститѣ и доброволно и радостно изпълняване Божията воля, сж много по-силно показателство, че си Божие чадо, отколкото трепетната светость и религиозность на чувствата“. — „Свидетелства“, томъ IV, стр. 188.

7. На какво прилича човѣкъ, който слуша, но не изпълнява? Какво върши той? Какво забравя той завчасъ? Стихове 23, 24.

8. Чрезъ кой примѣръ Спасителътъ показва глупостта на подобно поведение? Матей 7:24—27.

„Така проповѣдваше Христосъ принципитѣ на Своего царство. За да изясни по-добре своитѣ поучения, Той си служеше съ картини и притчи. Не е достатъчно, каза Той, да слушате моето Слово, но чрезъ практическо послушание да го положите като основа на вашия характеръ. Собственото азъ е само пѣсъкъ; ако градите върху човѣшка мъдростъ и човѣшки разбирания, къщата ви ще се събори. Тя ще бѣде отвлѣчена отъ буритѣ на изкушенията и изпитанията. Но Христовитѣ принципи стоятъ здраво. Затова обърнете се къмъ Господа! Приемете Го и градеге върху Неговото Слово!“ — „Животътъ на Исуса“, стр. 169.

Разяснение на истинската религия

9. Кое е огледалото на християнина? Надъ кого бива изречено благословение? Яковъ 1: 25.

Не е достатъчно да се оглеждаме въ Божия законъ, като въ огледало, само отъ време на време. Ние трѣбва да се вгледаме добре и дълго въ Божия законъ, който ни открива грѣховетѣ, за да не сме забравливи слушатели. Нѣкои се опитватъ да строятъ огледалото, понеже открива въ живота имъ грѣшки и недостатъци. Тази постъпка е толкова глупава, колкото е глупаво да се счупи едно огледало, понеже открива нѣкои грѣшки въ облѣклото на човѣка.

10. Кое нѣщо е още по-голѣмъ изпитъ на истинската религия? Стихъ 26.

„Не говорете лошо за никого. Не слушайте лошо за никого. Ако нѣма слушатели на злото, нѣма да има и разказвачи на сѣщото. Когато нѣкой въ твое присѣствие заговори нѣщо лошо, посъветвай го да млъкне. Не го слушай, макаръ да се държи твърде изискано и да има приятно изражение. Той може да се показва твърде любезенъ, но все пакъ може да подхвърля коварни намеци, съ които да поврежда характера“. — „Свидетелства“, томъ 2 стр. 54.

11. За какво трѣбва езикътъ да мълчи? I Петрово 3:10.

12. Какво решение бѣ взелъ псалмистътъ по отношение езика си? Псаломъ 39:1.

13. Какъ е описана истинската религия? Яковъ 1:27.

„Много се говори за нуждата на тѣлото отъ чиста вода, прѣсенъ въздухъ и чиста храна; но отъ много по-голѣма важность е

чистата религия. Човѣкъ може да пие чиста вода, да диша прѣсенъ въздухъ, да яде здравословна храна, и все пакъ да притежава лукаво сърдце, осждителенъ и властолюбивъ духъ. Лукавото и коварно сърдце може да се промѣни само чрезъ силата на Светия Духъ.

„Христосъ изпитва тѣй-нареченитѣ Си последователи, като поставя въ тѣхната срѣда бедни и безпомощни хора, които сж зависими ото тѣхнитѣ грижи. Чрезъ нашата любовъ и служба къмъ Божиитѣ нуждающи се чада, ние доказваме любовта си къмъ Бога. Когато ги занемаряваме, съ това откриваме, че сме фалшиви ученици, за които Христосъ и Неговата любовъ сж чужди“. — „По стѣпкитѣ на великия Лѣкаръ“, стр. 209.

14. Колко нѣщо се включва въ думитѣ „неопетненъ отъ свѣта?“ I. Иоанъ 2:15, 16.

„Най-здравото укрепление на порока на земята не е дръзкиятъ животъ на отхвърления грѣшникъ, или на явния нечестивецъ, а животътъ, който изглежда добродетеленъ, честенъ и благороденъ, но въ който се подхранва нѣкой грѣхъ или порокъ. Такъвъ примѣръ е голѣма съблазнь за оная душа, която се бори тайно срещу нѣкой милъ порокъ и която се намира почти на рѣзба на пропастьта. Онзи, който е надаренъ съ възвишено разбиране за живота, истината и честта, и въпрѣки това съзнателно престѣпва нѣкоя отъ Божиитѣ свети заповѣди, е превърналъ благороднитѣ си дарби въ съблазнь за съгрѣшаване. Дарби, таланти, състрадание, па дори и великодушни и благородни дѣла, могатъ да послужатъ като примки на Сатана, за да хвърля души въ пропастьта на развалата въ този животъ и да ги погуби за бждещия“. — „Планината на блаженствата“, стр. 70, 71.

15. Колко напълно трѣбва да се предадемъ на Бога? Римляномъ 12:1.

„Жива жертва“. Обикновено по-лесно е да се умре за нѣкоя велика кауза, отколкото да се живѣе търпеливо за нея. Много храбри войници, които сж дали живота си за това, което сж считали за най-велико, не могатъ да устоятъ нито единъ часъ на нѣкое тежко изпитание или мъчение. Най-голѣмиятъ изпитъ е да се живѣе за Бога. Постоянно изтощаващата се и чезнеща жертва, поставена, отъ любовъ, върху Божия духовенъ олтаръ, е доказателство на нашата любовъ къмъ Тоя, Който даде всичко за насъ. Картината, която изобразява волъ и олтаръ отъ една страна, и плугъ и хомотъ, отъ другата съ надписа: „Готовъ и за дветѣ“, не е нѣкоя необикновена картина. Това е становището на християнина — жива жертва за Бога, готова

да умре, когато е Божията воля, и готовъ да Му служи навсѣкжде, когато Той изиска това. Служете на Господа съ света, особена, благоугодна, духовна, разумна служба. Истинското богослужение е най-истинската служба“. — „Мисли върху посланието къмъ Римлянитѣ“, стр. 110.

16. Съ какво не трѣбва да се съобразяваме? Какво преобразование трѣбва да стане? Защо е нужно това преобразование? Римл. 12:2.

4 урокъ — 25 юний, 1942 г.

Залѣзъ слънце 19'54 ч. сл. об.

Богъ не гледа на лице; мѣрката на сѣда

Текстъ на урока: Яковъ 2:1—13.

Златенъ стихъ: Яковъ 2:5.

Естествени наклонности, които трѣбва да се отбѣгватъ

1. Съ какво увещание започва тази глава? Яковъ 2:1.

„Никой, който изповѣдва, че притежава чистата и неосквернена религия на Исуса Христа, не трѣбва да прави разлика между църковнитѣ членове, нито да предпочита единъ повече отъ другъ, поради богатство или обществено положение. Въ Христа всички сме едно.

2. Кжде сж описани богатиятъ и бедниятъ? Стихъ 2.

3. Какъ се отнасятъ човѣцитѣ обикновено спрямо тѣзи две класи? Стихъ 3.

4. Какво открива подобно пристрастие? Стихъ 4.

„Пристрастенъ сѣдия значи такъвъ, който въ сърдцето си казва; Ще се застъпя за дѣлото на богатия, защото това ще ми донесе известни облаги; дѣлата на беднитѣ ще занемарявамъ, понеже отъ тѣхъ не мога да извлѣка полза, нито пъкъ могатъ да ми напакосятъ“. — Д-ръ Адамъ Кларкъ.

5. Какъ поучаваше Исусъ и какъ прилагаше въ живота Си истината по отношение Божието безпристрастие къмъ човѣцитѣ? Мат. 5:45; 11:19.

„Предъ Бога нѣма значение народностъ, раса или класа. Той е Създателъ на цѣлия човѣшки родъ. По сътворение, всички човѣци съставляватъ едно семейство, и сж едно и по изкупление. Христосъ дойде, за да премахне всѣка раздѣляща преграда и да отвори всички отдѣления на храма, всѣка душа да може да има достъпъ при Бога. . . Въ Христа нѣма нито юдеинъ, нито грѣкъ, нито робъ, нито свободенъ. Всички сж сближени чрезъ Неговата скъпа кръвъ“. — „Христови притчи“, стр. 386, 389 — 390.

Богъ не гледа на лице

6. Какъвъ урокъ се даде на апостолъ Петра относно равенството на човѣцитѣ предъ Бога? Деян. 10:34, 35.

7. Какво трѣбва да е нашето становище къмъ всички хора? До кжде води гледането на лице? Притчи 24:23; 28:21.

Богъ не гледа на лице. Богъ цени характернитѣ качества, които откриватъ любовъ къмъ доброто и истинното „Неосветеното пристрастие къмъ нѣкои, които особено ни се нравятъ, и отъ друга страна пренебрѣгването благочестиви и богобоязливи, които въ Божиитѣ очи сж много по-ценни, е твърде оскърбително за Бога. Ние трѣбва да ценимъ това, което Богъ цени. Той цени много повече украшението на единъ тихъ и кроткъ духъ, отколкото външната красота, външнитѣ украшения, богатства или свѣтска слава“. — „Свидетелства“, т. 3, стр. 24.

8. На кои обещава Богъ Своето богатство? Яковъ 2:5; Матей 5:3, 5, 10.

Тѣзи обещания даватъ да се разбере, че само характерътъ на човѣка го удостоява съ право на мѣсто въ Божието царство. Богатство, положение и властъ не улесняватъ влизането въ светата страна. „Понеже, братя, вижте какви сте вие призванитѣ, че между васъ нѣма мнозина мждри споредъ човѣцитѣ, нито мнозина силни, нито мнозина благородни. Но Богъ избра глупавитѣ на свѣта, за да посрами мждритѣ; сжщо избра Богъ немошнитѣ нѣща на свѣта, за да посрами силнитѣ“. „Тѣй щото, както е писано, „който се хвали, съ Господа да се хвали“; 1 Кор. 1:26; 27, 31.

9. Какво оплакване се повдига срещу ония, които гледатъ на лице? Какво е обикновено държанието на богатитѣ? Яковъ 2:6, 7.

Изпълняване царския законъ

10. Какъ се изпълнява царскиятъ законъ? Ст. 8 (Сравни съ Матей 22:35—40).

Тукъ се загатва за най-възвишения законъ, предъ който всички сж равни. Предъ него нѣма богати и бедни, високопоставени и прости. Той взима подъ съображение само правото и неправото, виновността и невинността. Той е „царскиятъ законъ“, понеже е законътъ на великия Царь, предъ Когото всички трѣбва да преклонятъ глави. Чрезъ този законъ ще се изравнятъ въ края всички различия.

11. Какво вършатъ такива, които гледатъ на лице? До кжде ги довежда това тѣхно поведение? Яковъ 2:9.

12. Съ кои велики и ржководни принципи идва въ конфликтъ човѣкъ, който нарушава една отъ заповѣдитѣ на Божия законъ? Стихъ 10.

Моралниятъ законъ е откровение на Божията воля, отнасяща се до обязаноститѣ на човѣцитѣ къмъ Бога и къмъ тѣхнитѣ съчовѣци, както се пояснява въ Лука 10:33—37. Този законъ е духовенъ и съвършенъ, и има власт надъ всички вътрешни помисли и външни дѣла на човѣцитѣ, и никога не може да бжде промѣненъ или премахнатъ.

Една стѣпка къмъ непослушание може да доведе престѣпника до пѣленъ бунтъ противъ Бога, освенъ ако се обърне къмъ Бога за прощение и очистиране. Единствената безопастностъ на човѣка лежи въ пълната преданостъ да следва божествения образецъ и така въ всѣко нѣщо да е въ хармония съ Бога.

13. Какъ се пояснява това? Стихъ 11.

14. Какво биваме съветвани по отношение становището спрямо Божия законъ? Стихъ 12.

15. Какво могатъ да очакватъ въ сждния день ония, които не сж показвали милость? Стихъ 13.

5 урокъ — 1 августъ, 1942 г.

Залѣзъ слънце 10.47 ч. сл. об.

Отношение менду вѣра и дѣла

Текстъ на урока: Яковъ 2:14—26.

Златенъ стихъ: Яковъ 2:26.

Практическо изявление

1. Какъвъ прякъ въпросъ задава Яковъ относно вѣрата и дѣлата? Яковъ 2:14.

Писателят на това послание се опитва да ни покаже, че вѣроизповѣданieto не доказва, че имаме вѣра. Яковъ подчертава безполезността на вѣроизповѣдание не придружено съ дѣла. Фирма, която само възхвалява и рекламира продукти за продажба, не доказва, че продуктите се намиратъ въ дюкяна. Така и вѣрата, която човѣкъ изповѣдва че притежава, която, обаче, не се проявява въ светъ животъ, не ще го спаси, защото не е истинска вѣра.

2. Чрезъ кое практическо изявление обяснява той своята мисль? Стихове 15 и 16.

Апостолъ Павелъ говори за „работа съ вѣра“, 1 Сол. 1:3. Живата вѣра се проявява въ добри дѣла. Вѣра, която позволява на човѣка да казва: „Вѣрвамъ“, а същевременно гледа нуждающитѣ се да гладуватъ и да нѣматъ нужното облѣкло, и не имъ помага, въпрѣки че е възможно, нѣма никаква стойностъ. Такъвъ човѣкъ се представя за нѣщо, което въ сжщностъ не е. Плодоветѣ на нашия животъ свидетелствуватъ дали имаме истинска вѣра или не. Всѣко дърво се познава по плодоветѣ си.

3. Какво заключение можемъ да направимъ? Стихъ 17.

4. Какъ действува истинската вѣра? Галатяномъ 5:6.

Истинската вѣра се проявява въ любовь къмъ Бога и човѣцитѣ. Действието на вѣрата е служене на другитѣ. Християнинътъ не може да обича Бога, а да ненавижда съчовѣцитѣ си. Даже и враговетѣ не бива да се изключватъ отъ практическата дейность на вѣрата. Христовитѣ поучения, както и Неговиятъ примѣръ подчертаватъ истината, че истинската вѣра се проявява въ думи и дѣла.

Деятелна вѣра

5. Какво възражение могатъ да направятъ нѣкои? Какъ отговаря апостолъ Яковъ? Яковъ 2:18.

Даже и бѣсоветѣ могатъ да иматъ голѣма вѣра. Едно голо вѣроизповѣдание струва толкова, колкото едно човѣшко тѣло безъ животъ. Истинската вѣра живѣе, обича и действува. Тя управлява съвѣстѣта, говора и живота чрезъ съзнание и постоянно присъствие на Бога. Тя показва своето уважение къмъ духовнитѣ действителности, като се отдѣля отъ свѣта. Тя приема Божия законъ за нѣщо действително, и като се старее да прилага въ живота си великитѣ истини, действува съ любовь.“ — „Библията въ дома“, стр. 115.

6. Коя вѣра се препоръчва? Какво се казва за вѣрата на падналите ангели? Стихъ 19.

„Но спасителната вѣра е единъ процесъ чрезъ който, тия, които приематъ Христа, сключватъ заветъ съ Бога. Истинската вѣра е любовъ. Живата вѣра означава растене въ сила, въ довѣрчиво упование, чрезъ което душата става победоносна сила“. — „Служители на евангелието“, стр. 232.

7. Какво друго заключение се прави? Стихъ 20.

Вѣрата на Авраама

8. Какъвъ въпросъ се задава по отношение на Авраама? Стихъ 21.

9. Резултатъ на какво бѣха добритѣ дѣла на Авраама? Какво бѣ нужно, за да стане вѣрата му съвършена? Ст. 22.

„Мнозина не разбиратъ отношението между вѣрата и дѣлата. Тѣ казватъ: „Само вѣрвай въ Христа и ще бждешъ сигуренъ въ спасението. Ти нѣмашъ нищо общо съ съблюдаване на закона“, „Но истинската вѣра се проявява въ дѣла на послушание“. — „Патриарси и пророци“, нѣмска, стр. 146.

10. Кое писание се изпълни съ това? Какъ е нареченъ Авраамъ? Стихъ 23.

11. Съ кои думи подчертава апостолъ Павелъ сжщата истина? Римляномъ 4:1—5.

12. Какво заключение прави Яковъ отъ опитността на Авраама? Яковъ 2:24.

13. Какъвъ другъ примѣръ ни се дава за свръзката между вѣрата и дѣлата? Стихъ 25.

14. Каква картина се дава, за да се изтъкне, че е необходима връзка между вѣра и дѣла? Стихъ 26.

Вѣрата и дѣлата сж необходими за единъ съвършенъ християнски животъ, както диханието на животъ е необходимо на тѣлото, за да е то жива душа. Раздѣлете ги, и животътъ угасва; съединете ги, и животътъ се появява. Така е и съ вѣрата и дѣлата; раздѣлете ги, и тѣ сж безсилни и лишени отъ всѣкакъвъ духовенъ животъ, съединете ги, и ще имате единъ живъ, реаностенъ, добъръ християнинъ-последователъ на Господа.

Силата на езика

Текстъ на урока: Яковъ 3:1—9.

Златенъ стихъ: Яковъ 3:5.

Съгрѣшаване при говорене

1. За какво предупреждава Яковъ вѣрующитѣ? Як. 3:1.

Съ тия думи апостолътъ се опитва да изтъкне отговорността на учителитѣ предъ Бога. Които учатъ другитѣ, трѣбва да прилагатъ това, на което ги поучаватъ. Съ поученията и примѣра си, всѣки учителъ оформява живота на тия, които поучва. Неговото влияние надъ човѣшкия животъ е почти неограничено. Да поучавашъ другитѣ, особено въ нѣща, които засѣгатъ духовното благосъстояние на човѣка, е твърде сериозна работа. Такава работа не трѣбва да се предприема немислено, защото на работата на учителя не трѣбва да се гледа лекомислено. Небрежниятъ учителъ, този, който не съзнава своята отговорностъ предъ Бога, е опасенъ за бжедия вѣченъ животъ на своитѣ ученици и заслужава да приеме най-тежко осъждане, както казва и апостолътъ.

2. Къмъ какво сме наклонни всички ние? Ст. 2, I часть.

3. Отъ кое нѣщо зависи обуздаването на цѣлото тѣло? Стихъ 2, последната часть.

„Само когато въ всѣкидневнитѣ изпитания действуваме по Божиитѣ принципи, ще можемъ да оставаме вѣрни и при по-опаснитѣ и тежки изпити“. — „По стѣпкитѣ на великия Лѣкаръ“, стр. 499.

4. Какъ подчертава мъдрецътъ сжщата истина? Притчи 13:3; 29:11, 20.

Описание на самообладанието

5. Какво правятъ човѣцитѣ, за да имъ се покоряватъ конетѣ? Яковъ 3:3.

6. Съ какво си служатъ човѣцитѣ, за да управляватъ голѣми кораби? Стихъ 4.

7. Какво сравнение се прави съ езика? Стихъ 5.

8. Какъ още се описва езикътъ? Стихъ 6.

Единъ преводъ казва: „Запалъ колелото на естеството“. Това означава, че единъ неукротенъ езикъ може да има пълно владѣние надъ душата и да прѣска такова влияние, че да превърне цѣлия човѣшки животъ въ едно голѣмо опустошаващо огнено колело. „Самъ той се запалъ отъ пѣкъла.“ Думата „пѣкълъ“ тукъ, не е преведена отъ „хадесъ“ (гробъ), а отъ „геена“ (огнено езеро).

Колко често такова огнено езеро се запалва въ църквата чрезъ неправилно употрѣбление на езика. Нищо друго не прогонва Светия Духъ отъ сърдцето тъй сполучливо, както погрѣшното употрѣбление на този неукротенъ членъ. Неукротениятъ и неосветенъ езикъ е отлично оржие на Сатана. Никое друго оржие не е тъй отвратително, както езикътъ на бѣбривия и на клеветника. Зачервени отъ плачъ очи, сломени сърдца, разтурени домове, нерадостенъ животъ, сж все свидетели на опустошителната сила на езика. Чрезъ бѣрборене и разнасяне разни скандали, много църкви сж разтурени и много приятелства развалени.

9. Какво откриватъ думитѣ ни по отношение самитѣ насъ? Матай 12:34; Лука 6:44, 45.

10. Споредъ кое ще бждемъ сждени въ сждния день? Матей 12:36, 37.

11. Какъвъ съветъ ни дава Соломонъ относно нашето говорене? Екл. 5:2; Притчи 10:19.

Власть надъ езика

12. До колко сполучватъ човѣцитѣ въ укротяване дивизвѣрове? Яковъ 3:7.

13. Сполучва ли човѣкъ до владѣе надъ езика? Какво се казва за него? Стихъ 8.

14. Колко противоречиво употрѣбяваме често езика си? Стихъ 9.

„Клеветенето е едно двойно проклятие, което пада по-тежко върху клеветника, отколкото върху слушателя. Който сѣе семена на разединение и раздоръ, жъне въ собствената си душа смъртоносния плодъ. Търсене на грѣшки у други, развива грѣшки у тия, които ги търсятъ. Когато наблюдаваме постоянно недостатъцитѣ на другитѣ,

ние се преобразяваме въ тѣхния образъ. Когато, обаче, се вираме и наблюдаваме Исуса и говоримъ за Неговата любовъ и съвършенство на характера, тогава ние се преобразяваме въ Неговия образъ. Като съзерцаваме възвишения идеалъ, който Той е поставилъ предъ насъ, ние ще се издигнемъ въ една чиста и света атмосфера, въ самото присѣствие на Бога. И ако останемъ тамъ, ще излъчваме свѣтлина, която ще освѣтлява всички, които идватъ въ съприкосновение съ насъ". — „По стѣпките на великия Лѣкарь стр. 501.

15. Какво се препоръчва на тия, които искатъ да достигнатъ вѣчния животъ? Псаломъ 34:13, 14.

16. Коя трѣбва да е нашата постоянна молитва? Пс. 141:3.

7 урокъ — 15 августъ, 1942 г.

Залѣзъ слънце 19.27 ч. сл. об.

По плодетъ се познаватъ

Текстъ на урока: Яковъ 3:10—18.

Златенъ стихъ: Яковъ 3:17.

Плодътъ го открива

1. За кое обикновено противоречие въ живота говори Яковъ, следъ като дава известни пояснения за необуздаемия езикъ? Яковъ 3:10.

„Не трѣбва това така да бжде“, или съ други думи: Такова държание не отговаря; то е противно на християнското учение и на християнския животъ.

2. Какъ е описано съотношението на единъ такъвъ животъ? Яковъ 3:11.

Въ никой случай, единъ изворъ не дава едновременно сладка и горчива вода. Когато две течения се съединятъ, горчивата вода замърсява и вгорчава сладката; но отъ сѣщия изворъ не може да излиза и горчива и сладка вода. Въ природата не се срѣща такова противоречие; то не трѣбва да се срѣща и въ човѣшката опитностъ, особено между християнитѣ.

3. Какъ се изяснява по-нататъкъ това зло? Стихъ 12.

Споменаватъ се три символа, за да се изтъкне колко нелогиченъ е единъ такъвъ противоречивъ животъ : а) смоковница, б) лоза, в) изворъ. Смоковницата не може да ражда маслини, лозата — смокини и изворътъ не може да дава солена и сладка вода. Въ природата това е невъзможно. Всичко показва, че е невъзможно въ едно и сжщо сърдце да живѣе развала и добродетель, или, съ други думи, Божията любовь да обитава въ сърдце, въ което се подхранватъ омраза и лукавство,

4. Чрезъ коя картина ни учи Исусъ на сжщата истина ?
Матей 7:15—20.

5. Какво казва Соломонъ за силата на езика ? Пр. 18:21.

6. Какво откриватъ нашитѣ думи ? Лука 6:45 ;
Матей 12:33—35.

Последствия отъ земна мждрость

7. Какъ се откриватъ истинската мждрость и истинскиятъ разумъ ? Яковъ 3:13.

Горди, високомѣрни, презрителни хора могатъ да бждатъ счигани за велики мжже на науката и да се признаватъ за такива, но тѣ не притежаватъ истинска мждрость. Тази мждрость идва отъ горе, и който я притежава, открива въ своя смиренъ и благочестивъ животъ характера на своя Учитель.

8. Чрезъ кого се предава на свѣта истинската видѣлина ?
Иоанъ 1:4 ; 9:5.

Истинскитѣ Христови последователи сж видѣлина на свѣта. „Вие сте живи писма, прочитаеми отъ всички човѣци“. Нашитѣ думи ще иматъ малка тежестъ, ако не сж придружени съ християнски дѣла

9. Какво трѣбва да правимъ, когато сърдцето ни се изпълни съ завистъ и крамолничество ? Яковъ 3:14.

„Когато сте подъ влияние на нелюбезенъ, крамолнически, завистливъ духъ и сжщевременно се представяте като защитници на истинската религия, не се хвалете. . . Вие въ сжщностъ нѣмате никаква истинска мждрость, и като претендирате че я притежавате, вие се провинявате въ лъжа спрямо истината“ — Д-ръ Адамъ Кларкъ.

10. Отъ кжде идва тази мждрость ? Стихъ 15.

11. Какви сж плодетѣ не земната мждрость ? Ст. 16.

12. Кое подтикна народа и първосвещеницитѣ да предадатъ Спасителя на Пилата? Марко 15:10.

13. Какво сравнение прави Соломонъ между едно спокойно и едно пълно съ завистъ сърдце? Притчи 14:30.

Мждростѣта отъ горе

14. Какъ е описана небесната мждростъ? Яковъ 3:17.

„Не е нужно да отидете на края на свѣта, за да се сдобиеете съ мждростъ, защото Богъ е близу . . . Той може да изостри умственитѣ сили и може да даде тактъ и умѣние. Вложете силитѣ си въ работа, молете Бога за мждростъ, и той ще ви даде“. — „Христови притчи“, стр. 145.

15. Какъ се сѣе плодътъ на правдата? Отъ кого? Ст.18.

„Сѣе се съ миръ“. Нивитѣ не се засѣватъ съ жито, когато народътъ се е размирилъ и възстаналъ, или въ време на война. Стремѣжътъ на религията е да въдвори миръ. Тя цѣлата е миръ — миръ въ началото, миръ и въ края, миръ въ сърдцето на отдѣлния човѣкъ, миръ въ срѣдата на едно цѣло общество, на небето и на земята“ — Барнесъ.

8 урокъ — 22 августъ, 1942 г.

Залѣзъ слънце 19'17 ч. сл. об.

Прѣчки въ молитвата; приятелство съ свѣта

Текстъ на урока: Яковъ 4:1—8.

Златенъ стихъ: Яковъ 4:6.

Алчностъ и молитва

1. Съ какъвъ въпросъ започва тази глава? Какъвъ отговоръ следва? Яковъ 4:1.

2. Какво печално състояние е описано тукъ? Стихъ 2 първата часть.

3. На каква липса се дължи тѣхното състояние? Стихъ 2, последната часть.

Една отъ най-голѣмитѣ причини, за назадничавость въ духовния животъ, е липсата на молитва. Както апостолъ Яковъ предписваше борбитѣ и разпритѣ въ първата църква на това, че не търсѣха Бога да имъ даде нуждната благодать, така и днесъ на занемаряване семейнитѣ олтари и личната молитва и общение съ Бога се дължи до голѣма степенъ липсата на самообладание, което Христосъ чрезъ Духа Си дава на ония, които търсятъ отъ Него.

4. Кое нѣщо трѣбва да ни подтиква да търсимъ Бога въ молитва? Иоанъ 14:12, 13; Лука 11:9—13; Матей 21:22.

5. Какъвъ примѣръ на вѣрность въ молитва ни е далъ Исусъ? Марко 1:35; Лука 5:15, 16; 6:12.

6. Споредъ Якова, кое нѣщо е прѣчка, за да бжде чута една молитва? Яковъ 4:3.

„Смисълътъ на тѣзи думи е: Ако бихте просили правилно, у васъ не би съществувало това постоянно стремление къмъ свѣтскитѣ нѣща. Всички ваши действителни нужди биха били снабдени; и недоволницитѣ, които причиняватъ само боеве и крамоли, не биха съществували“. — Алфордъ.

7. Кжде другаде въ Свещеното Писание ни се дава подобно наставление? Псаломъ 66:18; Исаия 1:13—15; сравни съ 1 Иоаново 3:22; Иоанъ 9:31.

8. Какъ се наричатъ тѣй нареченитѣ християни, които сж свързани съ свѣта? Какви отношения между Бога и християнина открива това приятелство? Яковъ 4:4, първа часть.

Приятелството съ свѣта

9. Какъвъ става християнинътъ, когато е приятель на свѣта? Стихъ 4, последната часть.

„Този свѣтъ има свой Богъ. Ние не можемъ да се покланяме същевременно на небесния Богъ и на бога на този свѣтъ. Който се кланя на Бога на този свѣтъ, въ сжщность, е врагъ на Бога.

„Колко странно е, че тѣй-наречени християни, съ свѣтски духъ, свързани въ свѣтски приятелства, ръководящи се отъ свѣтски принципи, си въобразяватъ, че могатъ да получатъ благодать отъ Бога, или мѣсто въ небесного царство! Когато свѣтъгъ се въведе въ църквата, тя става варосанъ гробъ; духовниятъ живогъ угасва“. — Д-ръ Адамъ Кларкъ.

10. Какъ подчертава Исусъ сжщата истина? Мат. 6:24.
11. Какъвъ въпросъ задава следъ това Яковъ? Яковъ 4 глава 5 стихъ.

Сериозни увещания

12. На кои се противи Богъ? На кои дава благодать? Стихъ 6.

„Най-сигурниятъ начинъ, да угодимъ на Бога, е да се представимъ на ръководството на Неговата благодать; и когато човѣкъ признава Бога въ всичкитъ си пжтища, Богъ ще води неговитъ стѣпки. Алчниятъ човѣкъ гони сѣнката, а изгубва сжщността“. — „Д-ръ Адамъ Кларкъ“.

13. Какъ трѣбва да се държимъ спрямо Бога? Какво становище трѣбва да заемемъ спрямо дявола? Стихъ 7.

Ако би ни се заповѣдало да *победимъ* врага, ние съ право бихме се усъмнили въ своя успѣхъ. Но силата за съпротивление спрямо дявола се дава и на най-слабия. Когато желяемъ да вършимъ правото и се стремимъ да се освободимъ отъ силата на врага, цѣлото небе се задължава да ни се притече на помощъ и да ни даде победа.

14. Какъ се противопоставяше Исусъ на изкушенията на врага? Матей 4:1—10.

15. Какъвъ бѣ резултатътъ, когато Исусъ посрѣщна дявола съ Свещеното Писание? Матей 4:11.

6. Какъвъ съветъ ни се дава относно нашето лично благочестие? Яковъ 4:8.

„Езичниците и юдеитъ имаха обичай да си измиватъ ръцетъ преди да пристѣпятъ къмъ участвуване въ богослужението. Мисълта която се изтъква тукъ е, че ние трѣбва да оставиме грѣховетъ си, ако искаме да изпросимъ отъ Бога благодать, и да се приближаваме, при Него съ желание да ни очисти и освети. Съ едно просто измиване на ръцетъ, ние не можемъ да намѣримъ благодать предъ Бога; но това, което измиването на ръцетъ символизира, е приятно Богу. Отъ това може да се направи заключение, че човѣкъ, който не оставя грѣховетъ си, не може да намѣри благодать предъ Бога“. — Барнесъ.

Съдене другитѣ; суетностъ на земнитѣ планове

Текстъ на урока: Яковъ 4:9—17.

Златенъ стихъ: Яковъ 4:17.

1. Какво увещание за пълно покаяние ни дава Яковъ? Яковъ 4:9.

Яковъ продължава да увещава тия, които по липса на християнска опитностъ, се бѣха провинили въ ония нѣща, които се споменаха въ предидущитѣ уроци. Основно покаяние и смиряване на сърдцето се изисква отъ тѣзи, които сж нарушили Божиитѣ повеления.

2. Предъ кого трѣбва да се смиримъ? Какво обещание ни се дава, ако се вслушаме въ този съветъ? Стихъ 10.

„Скърбящитѣ и каещитѣ се лежаха на земята и се валяха въ праха. Следъ като бждѣха утешени и опростени, тѣ ставаха отъ земята, изтърсваха праха и се обличаха съ най-хубавитѣ си дрехи. Богъ обещава да дигне човѣка отъ праха, когато той наистина се е смирилъ“. Адамъ Кларкъ.

3. Какво ще направи Богъ съ смиренитѣ? Йовъ 22:29.

4. Какво трѣбва да отбѣгваме? Яковъ 4:11, първа часть.

Грѣхътъ на съденето

5. Въ какво се провиняватъ ония, които одумватъ своитѣ ближни? Какви ставатъ тия, които постѣпватъ така? Стихъ 11, последната часть.

„Нищо друго не се осжда тъй много въ Свещеното Писание, както навикътъ да се осждатъ подбудителнитѣ причини и постѣпитѣ на другитѣ. Никой другъ навикъ не ни въвежда въ по-голѣми заблуждения и не ни изпълва съ не добри чувства, както този; и надъ нищо друго Богъ не проявява такова изключително право както надъ съденето“. — Барнесъ.

6. Какво подобно наставление е далъ Исусъ? Мат. 7:1, 2.

7. Съ какви думи подчертава апостолъ Павелъ сжщата истина? Римляномъ 2:1.

8. Колко законодатели има? Какво може да върши той? Какъв примѣръ и личенъ въпросъ се задава? Яковъ 4:12.

„Ние не можемъ да четемъ въ сърдцата, и понеже и самитѣ имаме грѣшки, то нѣмаме право да осждаме другитѣ. Смъртнитѣ хора могатъ да сждятъ само по външното: само Богъ, Комуто е позната подбудителна причина на всѣка постѣпка, и Който действува нѣжно и съчувствително, може да решава върху действията на всѣка една душа...“

„Онѣзи, които критикуватъ и осждатъ други, обявяватъ сами себе си за виновни, защото и тѣ вършатъ сжщото. Като осждатъ другитѣ, тѣ прочитатъ присжда надъ себе си, и Богъ потвърждава тази присжда противъ самитѣ тѣхъ“. — „Планината на блаженствата“. стр. 93, 94.

Несигурността на живота

9. Къмъ коя класа хора е отправено посланието, особено на това мѣсто? Какво казва апостолътъ? Стихъ 13.

Тукъ се изтъква навикътъ на хората отъ всѣко време. Човѣцитѣ обичатъ да планиратъ всѣка подробностъ въ живота си, влизане, излизане, купуване, продаване, превозване на своитѣ стоки и пр. безъ, обаче, да взиматъ подъ съображение Божията воля и Неговия планъ за тѣхъ. Хората правятъ планове за днесъ, за утре, за другата седмица, за другия месецъ. или за другата година, какъ да постигнатъ печалби, какъ да направятъ това или онова, но твърде често, безъ дори и мисль за Божия планъ и Неговата воля за тѣхъ. Въ тѣзи и следущитѣ стихове се съдържа единъ твърде важенъ урокъ за всички християни.

10. Какъ се изтъква несигурността на живота? Ст. 14.

Щомъ човѣкътъ е като пара, той не може да се похвали съ нищо сигурно. Затова, необходимо е, той да се стреми къмъ трайнитѣ нѣща, които се намиратъ въ обещанията и закрилящата сила на Бога.

11. Какъ описва псалмистътъ суетността на човѣка? Псаломъ 39:5; 90:5, 6.

12. Какъ подчертава Исаия сжщитѣ мисли? Исаия 40:6.

13. Затова, какво трѣбва да взима подъ съображение християнинътъ? Яковъ 4:15.

„Има мнозина, които не сж въ състояние да правятъ планове за бждещето, понеже не виждатъ изхода на нѣщата, и се изпълватъ съ страхъ и безпокойство. Нека помнимъ, че животътъ на Божиитѣ чада въ този свѣтъ е странствуване. Ние нѣмаме достатъчно мъдростъ да нареждаме живота си. Не можемъ да изградимъ бждещето си. „Чрезъ вѣра Авраамъ послуша, когато бѣ повиканъ да излѣзе и отиде на мѣсто, което щѣше да получи като наследство, и излѣзе безъ да знае, къде отива.

„Въ земния Си животъ Исусъ не правѣше никакви планове за себе си. Тои приемаше плана, който Богъ имаше за Него, и день следъ день откриваше Отца въ сжщия. Така и ние трѣбва да се оставимъ на Бога, за да може нашиятъ животъ да е изпълнение на Неговата воля. Когато Му предадемъ пжтищата си, Той ще управлява нашитѣ стѣпки.

„Мнозина извършватъ голѣма грѣшка като правятъ планове за блѣстяще бждеще. Оставете Бога да направи планъ за васъ. Довѣрете се като малко дете на Тоя, Който закриля Своитѣ светии. Богъ винаги ржководи Своитѣ чада така, както тѣ биха искали, ако биха видѣли края още отъ самото начало“. — „По стѣпкитѣ на великия Лѣкаръ“, стр. 487.

14. Съ какво се хвалятъ тия, за които пише Яковъ? Какво се казва за такава хвалба? Стихъ 16.

15. Какъвъ е неизбѣжниятъ резултатъ отъ това, ако знаемъ кое е правото и не го вършимъ? Стихъ 17.

10 урокъ — 5 септемврий, 1942 г.

Залѣзъ слънце 18.53 ч. сл. об.

Състоянието на работниците въ последнитѣ дни; увещание за търпение

Текстъ на урока: Яковъ 5:1—10.

Златенъ стихъ: Яковъ 5:8.

Горко на богатитѣ

1. Какво нещастие се предсказва за богатитѣ? Як. 5:1.

2. Какво е състоянието на тѣхнитѣ натрупани богатства? Стихъ 2.

Подъ думата „богатство“ се разбира всѣки имотъ и притежание, което има причинна стойностъ и което може да се загуби и е преходно.

3. Какво се казва за златото и среброто? Какво ще прави тѣхната рѣжда? Стихъ 3, първа часть.

„Ще свидетелствува“. Мухлясали и развалени храни, проядени отъ молци дрехи, разядени и потъмнѣли пари, рѣждавали и изгнили машинерии, всичко това свидетелствува за човѣшкото себелюбие. Ония притежания, съ които би могло да се облекчи състоянието на беднитѣ, но които поради човѣшко себелюбие и алчностъ сж се развалили, ще свидетелствуватъ въ сѣдния день противъ тия, които сж ги притежавали.

4. Въ кое време ще владѣе това състояние въ най-висока степенъ? Стихъ 3, последната часть.

Състоянието, което е описано въ 3—5 стихове, ще владѣе въ последнитѣ дни, когато наближи „пришествието на Господа“. Въ тѣзи „последни дни“ богатството ще се увеличи твърде много. То ще бжде събрано въ рѣцетѣ на малко хора. Властѣта на тѣзи човѣци, и стремежѣтъ имъ да владѣятъ надъ цѣли общества, а често и надъ цѣли народи, се проявяватъ все повече. Като хвърля погледъ къмъ „последнитѣ дни“, „времето на жетвата“, апостолѣтъ така описва това време. Той предупреди църквата за становището ѝ предвидъ описаното състояние.

Положението всрѣдъ работницитѣ

5. Какъ е описано държанието спрямо работницитѣ? Кой чува тѣхния викъ? Стихъ 4.

Отъ нѣколко десетилѣтия, богатството се намира въ рѣцетѣ на малцина. Болшинството хора живѣятъ твърде скромно и въ много случаи работникѣтъ бива използванъ, за да се увеличи печалбата на богатитѣ. Богатството е дало на своя притежателъ несправедлива властъ и въ послѣдствие сж се явили роптания и омраза. Тази омраза се проявява често въ възстания и размирици. Работницитѣ сж се организирали, за да се застъпятъ за правата си. Ако, обаче, властѣта се даде въ рѣцетѣ на работницитѣ, и между тѣхъ ще се яватъ сжщитѣ себелюбиви стремления, навкито тѣ осжждатъ у богатитѣ. Докато чо

вѣшкото сърдце си остава себелюбиво и не се предава на Духа на Спасителя, не ще се тури край на това себелюбиво и алчно стремление.

Въ тѣзи последни години, нѣкои благородни и здравомислящи мже, подтикнати отъ силно желание да задоволятъ правата на работниците, се заеха, чрезъ законодателство, да създадатъ еднакви условия за живота за всички класи. Но въпрѣки това, човѣшкото самолюбие пакъ се бунтува противъ висшите идеали и често ставатъ сериозни сблъсквания.

Предъ видъ на това състояние въ наши дни, апостолътъ се обръща къмъ Божиитѣ чада съ съветъ: „И тѣй, братя, имайте търпение до пришествието на Господа“. На християнитѣ подобава да иматъ духа на Христа, да живѣятъ като Него, и да се пазятъ неопетнени отъ свѣта. За християнитѣ е много по-важно да знаятъ, че „пришествието на Господа наближи“.

6. За каква целъ сж употребили богатитѣ своитѣ богатства? Какъ се нарича времето, въ което тѣ живѣятъ? Стихъ 5.

7. Какво подтисничество сж вършили тѣ? Какво становище сж заели подтиснатитѣ? Стихъ 6.

Въ този животъ, много често, нѣма кой да се застъпи за беднитѣ и подтиснатитѣ, освенъ любвеобилния Спасителъ. Често беднитѣ биватъ подпомагани отъ дружества, които се интересуватъ за тѣхното състояние, както и отъ управлението; но вроденото самолюбие въ човѣшкото сърдце, прави почти невъзможно отстраняването на страданията. Но ухото на Господа чува тѣхнитѣ стенания, и деньтъ, въ който всѣка неправда ще получи наградата си, не е много далечъ. Тогава търпеливитѣ и вѣрнитѣ ще получатъ правда отъ единъ любвеобиленъ и благоутробенъ Баща. Увещанията въ тази глава сж отправени именно къмъ тази класа.

Бждете търпеливи, братя

8. Какво биватъ съветвани вѣрующитѣ? До кога трѣбва да иматъ търпение? Стихъ 7, първа часть.

9. Какво описание ни се дава за търпението? Стихъ 7, последната часть.

Ранниятъ дъждъ падаше по времето на сѣидбата, а късниятъ при узрѣване на жетвата. Въ Юдея ранниятъ дъждъ падаше къмъ

ноемврий, а вторият — късно презъ мартъ или априлъ, когато класоветъ се пълнѣха. Безъ тѣзи дъждове Палестина би била безплодна. Така и презъ Петдесетницата се излѣ ранниятъ дъждъ на Св. Духъ, за да полѣе постъто семе. Късниятъ дъждъ трѣбва да падне, за да узрѣе земната жетва. Дотогава Божиятъ народъ трѣбва да търпи.

10. Какъвъ съветъ се повтаря? Какво трѣбва да стане съ всѣко сърдце? Стихъ 8, първа часть.

Въ това време на изпитание, ние не трѣбва да ставаме нетърпеливи, нито да се опитваме, както мнозина правятъ, да поправимъ неправдата съ сила и съмнителни срѣдства; напротивъ, ние трѣбва да чакаме търпеливо времето, когато Исусъ ще се яви и ще даде всѣкому заслужената награда.

11. Когато настѣпи това състояние, кое велико събитие ще наближи? Стихъ 8, последната часть.

12. Какъвъ съветъ дава Исусъ на ония, които ще живѣятъ въ времето на Неговото второ идване? Маг. 24:44-51.

13. Какво подобно увещание дава и апостолъ Павелъ? Рим. 13:11-13.

14. Какво не трѣбва да вършимъ? Защо? Кой стои предъ вратата? Яковъ 5:9.

„Не въздишай, не се оплаквай; въ нетърпението си не роптай и не позволявай лошото поведение, което подтисникътъ има спрямо тебе да те принуди да изразишъ недобри пожелания спрямо него. Остави всичко въ рѣцетъ на Господа“. — Д-ръ Адамъ Кларкъ.

15. Какви примѣри на християнско държание ни се привеждатъ? Стихъ 10.

11 урокъ — 12 септемврий, 1942 г. Залъзъ слънце 18.42 ч. сл. об.

Претърпяване; молитва за болни: изцѣление на грѣшници

Текстъ на урока: Яковъ 5:11 —20.

Златенъ стихъ: Яковъ 5:15.

Претърпяване заедно съ Христа

1. Кой бива ублажаванъ? Яковъ 5:11, първа часть.

2. За какво сме чули? Какво сме видѣли? Какво е Божието държание къмъ Неговитѣ страдащи чѣда? Стихъ 11, втора часть.

Думата „сетнината“ означава тукъ целта на Господа. Испитанията и страданията на Йова преследваха известна цель. Господь действуваше съ опредѣлена цель. Така действува Той и съ скърбитѣ и испитанията, които допуска да дойдатъ надъ насъ. Въ скърбитѣ ние трѣбва да се научимъ, че Господь е милостивъ.

3. Какъвъ съветъ ни се дава относно кълненето? Стихъ 12. (Сравни съ Мат. 5: 33-37.)

Този стихъ е тъй тѣсно свързанъ съ Мат. 5: 33—37, щото човѣкъ би повѣрвалъ, че Яковъ лично е чулъ проповѣдта на планината, или пъкъ нѣкой му я докладвалъ. Стихътъ осжда лекомисленото употрѣбление на клетвата въ обикновения разговоръ, както и хитрата разлика, която книжниците правѣха по отношение задължителната сила на тази или онази клетвена формула. (Мат. 23: 13—22). Че това осжждане не засѣга сждебната клетва явствува (1) отъ отговора на Господа, когато бѣ запитанъ подъ клетва (Мат. 26: 63, 64); (2) отъ това, че Павелъ е употрѣбявалъ понѣкога изрази, които сж имали клетвенъ характеръ (II Кор. 1: 23; Римляномъ 1: 9; Гал. 1: 20; Фил. 1: 8).

„Нашиятъ Спасителъ не забрани, обаче, сждебната клетва, при която тържествено се повиква Богъ за свидетелъ, че казаното е истина, и то чиста истина. Нали и самъ Исусъ не отказа да отговори подъ клетва предъ висшия съветъ. Когато първосвещеникътъ му каза: „Заклевамъ те въ живия Богъ да ни кажешъ, ти ли си Помазаникътъ, Божиятъ Синъ,“ Исусъ му каза: „Ти рече“. Ако Исусъ бѣше осждилъ сждебната клетва въ проповѣдта на планината, Той би укорилъ първосвещеника и би защитилъ Своето учение въ полза на последователитѣ Си“. — „Планината на блаженствата“, стр. 50.

4. Какво трѣбва да прави страдащиятъ? Какво — радостниятъ? Стихъ 13.

При много случаи на човѣшки страдания, общението съ Бога чрезъ усърдни и искрени молитви, донася изцѣление и облекчение. При всички подобни случаи, тия, които търсятъ Бога искрено, намиратъ миръ и спокойствие. Християнинътъ изразява най-добре своята радость чрезъ хвалебни пѣсни къмъ Бога. Най-възвишената музика, която е проехтявала на земята, е била вдъхновявана отъ чувство на благоговение и любовь къмъ Бога и Исуса Христа.

Молитва съ вѣра

5. Какво трѣбва да правятъ болнитѣ? Какво участие въ страданията имъ трѣбва да взематъ старейшинитѣ? Стихъ 14.

„Божие Слово дава опредѣлени упѣтвания за това, какъ да се молимъ за възстановяване здравето на болнитѣ. Но издигането на такива молитви е твърде сериозна работа и не трѣбва да се предприема безъ грижливо обсъждане. При много случаи на молитвуване изцѣление на болни, това, което човѣцитѣ смѣтатъ за вѣра е само дързостъ“. — „По стѣпкитѣ на великия Лѣкаръ“, стр. 231.

6. Какво ще постигне молитвата съ вѣра? Какво ще направи Господъ? Какво особено благословение ще дойде надъ страдалеца? Ст. 15.

„Напраздно е да съветвате хората да гледатъ на Бога като на великъ Лѣкаръ, ако не ги увѣщавате да изоставятъ всѣки нездравословенъ навикъ. За да получатъ Неговото благословение въ отговоръ на молитвата си, тѣ трѣбва да престанатъ да вършатъ зло и да научатъ да вършатъ добро. Обстановката, въ която живѣятъ, трѣбва да е здравослова и тѣхниятъ начинъ на хранене и живѣне — правиленъ. Тѣ трѣбва да живѣятъ въ съгласие съ Божия законъ и съ природнитѣ закони“. — „По стѣпкитѣ на великия Лѣкаръ“, стр. 231, 232.

7. Какво трѣбва да правятъ ония, които желаятъ да бждатъ излѣкувани? Стихъ 16, първа часть

„Ако човѣкъ, който иска да бжде излѣкуванъ, е провиненъ въ клеветничество, ако въ семейството си, съседството и църквата е посѣлъ семена на раздоръ, ако е причинилъ отчуждение и разединение, или, чрезъ нѣкои свои лоши навици, е въвелъ други въ грѣхъ, той трѣбва да изповѣда тѣзи нѣща предъ Бога и предъ ония, които е оцетилъ“. — Пакъ тамъ, стр. 232, 233.

8. Колко деятелна е усърдната молитва на праведния? Стихъ 16, последна часть.

9. Какъвъ примѣръ на усърдна молитва ни се дава? Стихове 17, 18.

Историята на Илия се намира въ III Царе 17 и 18 глави. Отъ полза е да разгледаме отново опитността, която ни се описва тамъ. И Илия бѣше човѣкъ като насъ, съ сжитѣ наклонности и желания, както нашитѣ, като понѣкога проявяваше и нѣкои отъ нашитѣ сла-

бости. Това което Господь направи за него, въ отговоръ на неговата усърдна молитва, може да направи и днесъ, въ отговоръ на усърднитѣ молитви на предани Нему жени и мъже.

10. Какво обещание дава Спасителътъ за чуване молитвитѣ ни? Иоанъ 14 : 13; Марко 11 : 23, 24.

11. Какво се казва за старанията на ония, които се опитватъ да отклонятъ нѣкого отъ кривия пжтъ? Яковъ 5 : 19, 20.

12. Споредъ Исусовото учение, какво трѣбва да направимъ, когато нѣкой ни съгрѣши? Мат. 18 : 15-17.

13. Какъ гледа небето на покаяването на единъ грѣшникъ? Лука 15 : 10.

14. Съ какви думи подчертава Йезекииль сжщата утешителна мисль? Езек. 18 : 23, 32.

12 урокъ — 19 септемврий, 1942 г. Залѣзъ слънце 18.28 г. сл. об.

Алчность и идолопоклонство

Златенъ стихъ: „Но ти, човѣче Божий, бѣгай отъ тия нѣща; и следвай правдата, благочестието, вѣрата, любовта, търпението, кротостта.“ I Тим. 6 : 11.

Забранено отъ закона

1. Повтори заповѣдта противъ алчността. Изх. 20 : 17.

„Най-голъмиятъ грѣхъ, който сжествува понастоящемъ въ църквата е алчността.“ — „Свидетелства,“ томъ I, стр. 194. Алчността включва въ себе си много повече отколкото само влѣчение къмъ паритѣ и земни притежания. Самата заповѣдъ открива всеобхващащото естество на грѣха, който осжда. Въ тази заповѣдъ сж включени притежанията на ближния, неговата жена, неговитѣ слуги, волѣтъ му и всѣко нѣщо, което е на ближния. Дефиницията на думата „алчность“ е следната: Да желаешъ нѣщо; безмѣрно желание да го притежавашъ; прекомѣрно желаниа; или жадность, за нѣщо, което принадлежи другиму. Тази алчность се отнася за нѣща, които принадлежатъ не само на човѣци, но и на Бога. Силното желание за власть е сжщо тъй осждително, както всѣко безразсждно желание къмъ имане или осигуряване. Алчността е една отъ видимитѣ форми на себелюбието. Всѣко нарушение на нѣкоя Божия заповѣдъ се дължи на алчния и себелюбивъ характеръ на крушителя.

2. Какво предупреждение е далъ Спасителътъ противъ алчността? Лука 12 : 15.

„Изобилието на имота му.“ Въ сѣдния день ние не ще бждемъ осѣдени или оправдани споредъ количеството на богатствата, които сме натрупали, а споредъ вѣрността ни къмъ принципитѣ на правдата. Богъ не ще отсѣди нашия случай по изобилието на нашитѣ дарби, а споредъ процента, който сме употребили за наши лични облаго. Колкото по-голъми сж нашитѣ материални благословения, толкова по-голъма е нашата отговорностъ.

3. Чрезъ коя притча подчерта Исусъ това сериозно предупреждение? Стихове 16—21.

4. Какъ нарича апостолъ Павелъ сребролюбието? Кол. 3:5.

„Божие Слово опредѣля алчността като идолопоклонство. Невъзможно е човѣцитѣ да пазятъ Божия законъ и сѣщевременно да обичатъ паритѣ. Сърдцето трѣбва да има влѣчение къмъ небеснитѣ нѣща. Ние трѣбва да събираме съкровище за небето, защото кждето е съкровището ни, тамъ ще е и сърдцето ни.“ — „Свидетелства“, т. 3, стр. 130.

„Човѣшкото сърдце може да е жилище на Светия Духъ. Христовиятъ миръ, който надминава всѣки разумъ, може да владѣе въ твоята душа, и силата на Неговата благодать да действува въ живота така, че да те подготви за славнитѣ небесни дворове. Когато, обаче, нравитѣ, нервитѣ и мускулитѣ се използватъ да служатъ на личното „азъ“, тогава ти не давашъ на Бога първо мѣсто въ сърдцето си. Невъзможно е да втѣчешъ въ характера си добродетелитѣ на Христа, докато всичкитѣ ти сили сж на разположение на свѣта. Ти може да имашъ успѣхъ на земята и за своя слава да придобиешъ голѣми богатства; но: „Кждето е съкровището ви, тамъ е и сърдцето ви.“ Вѣчнитѣ нѣща се слагатъ на второ мѣсто. Ти може да участвувашъ въ външнитѣ форми на богослужението, но твоята служба ще е отвратителна въ очитѣ на небесния Богъ. Не можешъ да служишъ на Бога и на мамона. Ти или си предалъ сърдцето си на Бога и си поставилъ волята си на Негова страна, или пъкъ си посветилъ всичкитѣ си сили въ служба на свѣта, Богъ не приема полусърдечна служба.“ — Е. Г. В.

5. За какъвъ счита Богъ сребролюбивия човѣкъ? Псаломъ 10 : 3.

6. Кой е първиятъ случай на проявена алчностъ, записанъ въ Свещеното Писание? Псал. 14 : 12-14.

Нашиятъ врагъ, дяволътъ, нѣкога бѣ осѣняващъ херувимъ. Въ небеснитѣ дворове той бѣ следъ Христа. Въ сърдцето му, обаче, се породилъ силно желание да се издигне по-горе. „Ще се издигна до не-

бесата“, „ще стана равен на Всевишния.“ Той пожела да заеме мѣстото на Христа и да стане равен на Бога. Но каго послѣдствие отъ неговитѣ грѣшни желанія, той биде изгоненъ отъ небото.

7. Какви примѣри на алчностъ въ този свѣтъ ни се даватъ още въ първитѣ глави на Библията? Битие 3:6; 4:3-8.

Отъ тѣзи стихове можемъ да разберемъ що е алчностъ, и какъ влияе на човѣшкия животъ. И въ двата случая виждаме ясно послѣдствіята отъ този грѣхъ. Алчността и днесъ е забележима у човѣцитѣ както въ днитѣ на патриарситѣ. За влиянието на алчността върху човѣшкия животъ ни се казва следното: „Навсѣкжде около насъ има мнозина, които сж гладни, голи и бездомни. Когато пренебрегваме да сподѣляме съ тѣзи страдащи и нуждающи се души срѣдсвѣта и благословеніята, които имаме, ние си натрупваме вина, за която единъ день ще даваме смѣтка. Предъ Божиитѣ очи всѣко себелюбиво угаждане е престѣпление.“ — „Христови пригчи“, стр. 262.

Любовъ къмъ паритѣ

8. Какъ се проявява сребролюбieto въ повечето слу-
чай? I Тим. 6:10.

„Сребролюбieto“, а не притежаването на пари, е корень на всички злини. Паритѣ сж полезни въ търговския свѣтъ и въ работитѣ на ежедневиия животъ. Когато, обаче, всичкитѣ стремления на човѣцитѣ сж насочени къмъ паритѣ, тѣ се превръщатъ на проклятие. Любовта къмъ паритѣ отдѣля човѣка отъ Бога, отчуждава го отъ съчовѣцитѣ му и погубва душата му.

9. Какво предупреждение ни дава апостолътъ? Стихъ 11.

10. Какви мжже трѣбваше да се избиратъ въ старо време за водители на народа? Изходъ 18:21.

Божие право на собственостъ и нашитѣ задължения

11. Кому принадлежи всичко, което е на земята? Псаломъ 24:1; 50:9—12.

Господъ е сътворилъ всичко. Макаръ да го е повѣрилъ на човѣцитѣ, все пакъ, всичко — включително и човѣцитѣ — е Негово. Ние сме Негови, творение на Неговата рѣка. Нему дължимъ вър-
ность, Нему дължимъ всичко, което имаме, и което сме.

12. Какво е нашето отношение къмъ Божията собственостъ? Лука 19:13.

Неговитѣ блага сж ни повѣрени. Дадено ни е правото да ги използваме докато Той дойде.

13. Каква частъ отъ това, което ни е повѣрилъ, изисква Богъ да му връщаме обратно осветена? Левитъ 27:30—33.

14. Какво оплакване изказва Той по отношение Своя народъ? Какво следва, когато човѣкъ ограбва Бога? Мал. 3:8,9.

„Видѣхъ, че мнозина, които претендиратъ да пазятъ Божиитѣ заповѣди, използватъ за свои лични цели срѣдствата, които Господъ имъ е повѣрилъ, и които би трѣбвало да бждатъ пуснати въ Неговата съкровищница. Тѣ ограбватъ Бога въ десетѣци и приношения. Тѣ утайватъ известна частъ и я задържатъ за своя собствена повреда. Тѣ докарватъ мършавостъ и сиромашия на себе си и мракъ надъ църквата, защото отъ алчностъ утайватъ нѣщо и ограбватъ Бога въ десетѣци и приношения.“ — „Свидетелства“, т. III, стр. 269.

15. Какво се обещава на ония, които се отказватъ отъ своето сребролюбие? Стихове 10, 11.

13 урокъ — 26 септемврий, 1942 г. Залѣзъ слънце 18.16 ч. сл. об.

Преимущество на молитвата

Златенъ стихъ: „Всичко каквото поискате въ молитва, като вѣрвате, ще получите.“ Мат. 21:22.

Въведение

„Богъ ни говори чрезъ природата, чрезъ откровението по Своео Слово, чрезъ providението, както и чрезъ влиянието на Своя Духъ. Но всичко туй не е достатъчно; ние трѣбва да предадемъ Нему сърдцата си. За да имаме истински духовенъ животъ, длѣжни сме да бждемъ въ действителна връзка съ нашия небесенъ Отецъ. Ако и нашиятъ сърдца да се чувствуватъ предадени Нему, макаръ и да имаме винаги предъ очи и да се очудваме на Неговитъ дѣла, на Неговото милосердие и на Неговитъ благословения, всичко туй е далечъ още отъ тѣсното общение съ Него, въ истинския и пълненъ смисълъ на думата. За да общуваме съ Бога, ние сме длѣжни да се съветваме съ Него при всички случаи и дѣла на нашия ежедневенъ животъ.

„Въ молитвата ние откриваме сърдцата си Богу, сѣщо като на единъ приятелъ, но не защото е нужно да кажемъ Богу, какво сме ние и отъ какво се нуждаемъ, а за да ни се даде възможностъ да възприемемъ Него чрезъ молитвата. Молитвата не довежда Бога при насъ, а напротивъ насъ води при Него.“ — „Пътятъ къмъ Христа“, стр. 117.

Примѣрътъ на Спасителя

1. Какъ учеше Исусъ ученицитѣ Си да се молятъ? Мат. 6:9-13.

„Но когато наричаме Бога нашъ Отецъ, ние се считаме за Негови чада, които се ръководятъ отъ мъдростта Му и искатъ да Му сж послушни въ всичко, като сж убедени, че любовта Му е непромѣнлива. Ние ще приемаме Неговия планъ, Неговата честъ, Неговия характеръ, семейството Му и дѣлото Му ще представляватъ най-голямъ интересъ за насъ.“ — „Планината на блаженствата“, стр. 79.

2. Кжде трѣбва да изказваме пламеннитѣ си молитви? Ст. 6.

„Въ тайно, тамъ кждето не ни вижда никой освенъ Бога, ние можемъ да му изказваме най-съкровениѣ си и тайни желания. Въ уединението, когато душата е утихнала предъ Бога, на сърдцето ни ще заговори гласътъ, който винаги отговаря на човѣшкия вѣкъ за помощъ.“ — „Планината на блаженствата“, стр. 63.

„Въ живота си, който бѣ посветенъ всецѣло за благо на другитѣ, Исусъ чувствуваше нужда да се оттегля отъ време на време отъ хората и отъ тълпитѣ, които день следъ день го следваха, както и да прекъсва Своята работа за човѣшкитѣ нужди, и въ уединение да общува съ Своя Отецъ. Имайки човѣшко естество и сподѣлящъ нашитѣ нужди и слабости, Той бѣ напълно зависимъ отъ Бога, и като се оттегляше насаме, търсѣше Бога въ молитва за помощъ да посрѣща трудноститѣ и изпълнява сполучило дълга Си. Всрѣдъ грѣшния свѣтъ Исусъ понасяше борби и душевни мжки, а въ Божието общество Той разтоварваше всичкитѣ Си товари и намираще утеха и радостъ. Христосъ изнасяше човѣшкитѣ копнежи предъ милостивия Баща. Като човѣкъ, и Той се молѣше предъ Божиия престолъ, докато Неговото човѣшко естество биваше пропито отъ бежественото. Чрезъ постоянно общение съ Бога, Той получаваше животъ, за да го раздава на човѣцитѣ.“ — „Животътъ на Исуса“, стр. 200, 201.

3. Какъвъ видъ молитви трѣбва да се избѣгватъ? Стихъ 5.

„Фарисеитѣ имаха опредѣлени часове за молитва, и ако се намираха на улицата, както често се случваше, или на пазарния площадъ, пѣкъ кждето и да било, тѣ заставаха мирно и високо произнасяха формалнитѣ си молитви. Такава служба на Бога, която бѣше само за тѣхна прослава, предизвика силно негодувание отъ страна на Бога. Но съ това Исусъ не отхвърля публичната молитва, тъй като и самъ Той се молѣше съ ученицитѣ Си въ присѣдствието на народа. Той учеше, че личната молитва не трѣбва да става публично.“ — „Планината на блаженствата“, стр. 63.

4. Какво не трѣбваше да употрѣбаватъ Христовитѣ ученици въ молитвитѣ си? Стихове 7, 8.

Всички записани публични молитви на Спасителя сж кратки и

съ определена целъ. Като научи ученицитѣ Си да се молятъ, Той ги научи да се молятъ за определени нѣща. Тѣ трѣбваше да избѣгватъ праздни повторения. Езичникитѣ имаха обичай да споменавагъ често името на своя богъ въ молитвата си и да употребяватъ едни и сѣщи фрази. Израилянитѣ бѣха усвоили този обичай, и това доведе до формалностъ въ молитвата. Христосъ предупреждава противъ такова злоупотрепление съ молитвата и се опитва да научи ученицитѣ Си да се молятъ просто и съ вѣра за нуждитѣ си въ живота.

5. Споредъ Исуса, за кои трѣбва особено да се молимъ?
Мат. 5:44.

6. Какво се обещава на тия, които се молятъ съ вѣра?
Мат. 21:22; Римл. 8:32.

Условия за да бжде молитвата чута

7. Кое е едно отъ условията на угодната молитва?
Евр. 11:6.

„Съ довѣрчива вѣра хананейката премахна преградата, която бѣ издигната между юдеи и езичници; тя не се остави да бжде обезсърчена или отблъсната, а се довѣри на Исусовата милость. Спасителтъ иска и ние да Му се довѣряваме така; защото благословението на Неговото изкупление се дава на всички. Нищо не може да попрѣчиме на човѣцитѣ да не станатъ участници на Христовитѣ благословения чрезъ евангелието, освенъ ако сѣмиятъ човѣкъ се откаже отъ тѣхъ.“ — „Животътъ на Исуса“, стр. 223

8. Какъвъ духъ трѣбва да има постоянно тоя, който моли за прощение? Мат. 6:12.

9. Отъ какво трѣбва да е придружена винаги молитвата? Римл. 12:12; Кол. 4:2; Псал. 107:8.

„Нека повече да хвалимъ Бога „за Неговата благодь и за чудеснитѣ Му дѣла къмъ човѣцитѣ.“ (Псал. 107:8) Нашитѣ упражнения въ молитви и богомолене не бива да се състоятъ само въ просба и получаване, и мислитѣ ни да бждатъ отправени само къмъ нашитѣ нужди, а да си спомняме и за благодѣянията, които получаваме. Ние никога не се молимъ премного, но сме много оскъдни въ нашата благодарностъ Ежедневно получаваме Божиитѣ благодатни дарове, и все пакъ колко малко Му засвидетелствуваме нашата благодарностъ, колко малко Го хвалимъ и славимъ за онова, което Той е сторилъ за насъ.“ „Пътътъ къмъ Христа“, стр. 129.

10. Какво е отношението между молитвата и любовта къмъ Бога и човѣцитѣ? Юда 20:21; Мат. 5:44.

11. За кое отношение на Бога къмъ Неговитѣ, земни чада трѣбва да мисли човѣкъ, когато се моли? Яковъ 5:11; Псал. 147:3.

Примѣри на чута молитва

12. Кои примѣри показватъ, че Богъ чува молитвитѣ на Своитѣ чада?

а) Яковъ. Бит. 28:10-15; 32:24-30.

б) Езекия. Исайя 38:3-5.

в) Неемия. Неем. 1:4-11; 2:1-8.

г) Данаилъ. Дан. 9:3-23.

д) Петъръ. Деян. 12:5, 7-16.

е) Павелъ. Деян. 9:10-18.

ж) Илия. 3 Царе 17:20-23; 18:36-39.

13. Можемъ ли съ право да очакваме, че молитвитѣ ни ще бждатъ чути? Мат. 7:7, 8.

„Неговото увѣрение е безгранично; а Тоя, Който ни даде това обещание е вѣренъ. Ако и да не получимъ веднага това, за което се молимъ, нека пакъ вѣрваме, че Богъ ни чува и ще се вслуша въ молитвитѣ ни. Често ние сме тъй заблудени и тъй кжсогледни, че се молимъ за нѣща, които нѣма да ни донесатъ никакво благо. Но нашиятъ небесенъ Отецъ се вслушва съ любовъ въ нашитѣ молби и ни дава тъкмо това, което е само за наше добро, това, което ние огъ все сърдце бихме пожелали, ако, освѣтлени отъ Светия Духъ, бихме могли да опознаемъ истинското положение на нѣщата... Богъ е достатъчно мждъръ, да не погрѣши; Той е тъй добъръ, че нѣма да отнеме на искренитѣ души това, което би било за тѣхно добро. Ето защо, трѣбва спокойно и огъ все сърдце да Му довѣрваме всичко, даже ако молитвитѣ ни не бждатъ веднага послушани. Нека уповаваме крѣпко и сигурно на Неговото обещание: „Искайте, и ще ви се даде.“ „Пжтътъ къмъ Христа“. стр. 121.

14. Какво обещание имаме, че всичкитѣ ни грижи се взиматъ подъ съображение? Фил. 4:19.

15. Покажи отъ опитността на Павла, какъ християнинътъ трѣбва да е доволенъ даже и когато молитвата му не бжде веднага чута. II Кор. 12:8, 9.